Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 128

Anadolu Yakası

İşçi-Emekçi Bülteni

Örgütlü işçi yenilmezdir!

Fiyatı 250 000
Temmuz 2004

Castleblair'de saldırı ve sendikal ihanet sürüyor...

İşten atılan Castleblair işçisi direniyor!

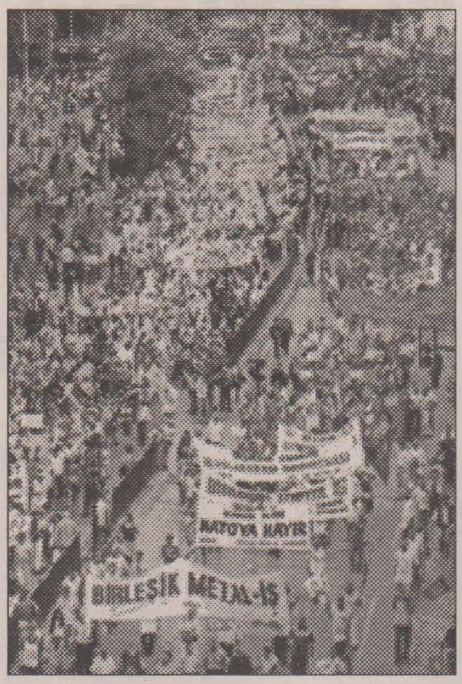

Castleblair işçisiyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Haydutların zirvesi geride kaldı...

Emperyalizme ve işgale karşı mücadele sürecek!

Emperyalizmin savaş ve terör örgütü NATO'nun şefleri, İstanbul'da biraraya gelerek dünya halklarına yeni felaketler hazırlamak için zirve yaptılar. Bu canileri en iyi şekilde ağırlamak için seferber olan sermaye iktidarı, Filistin, Irak, Afganistan halklarını katledenleri yere göğe sığdıramadı.

İstanbul'da fiili sıkıyönetim uygulayan kolluk kuvvetleri, haydutların zirvesini yaptırmamak için harekete geçen ilerici-devrimci güçlere vahşice saldırdı. Polisin yoğun bir şekilde gaz bombası, biber gazı kullanmasına ve pek çok kişinin kolunu-kafasını kırmasına rağmen zirve boyunca eylemler devam etti. Yüzü aşkın kişiyi de gözaltına alan polis, katilleri rahat ettirmek için zorbalıkta sınır tanımadı.

Zirvede biraraya gelen NATO şefleri, tüm dünyayı bu savaş örgütünün hedefi ilan ettiler. Böylece NATO'nun güya savunma örgütü olduğu iddiasının koca bir yalan olduğunu tüm dünya görmüş oldu. Çirkin suratlarındaki maskeyi indiren ölüm tacirleri, kendilerine boyun eğmeyen herkesin tepesine her an bomba yağdırabileceklerini ilan ettiler. Bu da yeni Filistinler, Iraklar ve Afganistanlar demektir.

Amerikan emperyalizmi, bu kanlı planlarda Türkiye'yi etkin bir şekilde kullanmak istiyor. Boğaz köprüsünün altında açıklama yapan haydut çetesinin şefi Bush, Kuzey Afrika, Ortadoğu ve Orta Asya'ya saldırırken, Türkiye'yi bir köprü olarak kullanmak istediklerini açıkladı.

Türk sermaye iktidarının generalleri, hükümeti, medyası, büyük patron örgütleri Amerika'ya uşaklık etmek için birbiriyle yarıştılar. Bu şaşırtıcı değil. Çünkü onlar bu sömürü düzeninde yağmadan en büyük payı alan düzenin sahibi ve has bekçileridir. Bundan dolayı da, geleceklerini savaş çetesinin hizmetine girmekte görüyorlar.

Caniler takımı, atacakları her yeni adım ile işçi sınıfı ve tüm emekçilere kabus yaşatacaklar. Yani İMF eliyle işsizlik, sefillik ve açlık dağıtanlar, NATO eliyle de yıkım, savaş ve ölüm dağıtmaya hazırlanıyorlar. Tıpkı Afganistan, Irak ve Filistin'de olduğu gibi.

Emperyalist zorbalığın simgesi NATO ve onun her türden destekçisine karşı zaman geçirmeden harekete geçmek zorundayız. Aksi halde saldırganlık ve savaş için çocuklarımızı cepheye çağırdıklarında veya savaş faturalarını önümüze koyduklarında yakınmanın hiçbir kıymeti harbiyesi olmayacaktır.

Bültenin ulaştığı tüm işçi arkadaşlara çağrımızdır!

Sizin yapacağınız her katkı (yazı, mektup, röportaj, haber, şiir vb.) bülteni daha canlı, etkili ve güçlü kılacaktır. Katkılarınızı bülteni size ulaştıran işçi arkadaşlar aracılığıyla yapabileceğiniz gibi posta ve e-mail ile de ulaştırabilirsiniz.

İşçi arkadaş!

Bülteni oku-okut fabrikanda ve çevrende dağıt!

Adres : Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul**
e-mail adresi: ayiep@mynet.com

6 milyar yetmiyor diyenler işçiye 318 milyonu reva gördüler...

Takke düştü kel göründü

AKP hükümetinin asgari ücrete yaptığı "zam" işçi-emekçi düşmanı yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. AKP hükümetinin ve Tayyip efendinin takkesi düşmüş keli görünmüştür. Takkiyecilikte sınır tanımayan Tayyip Erdoğan kendisi sözkonusu olduğunda 6 milyar maaşıyla geçinemediğini utanmadan söyleyebiliyordu.

O halde patron uşaklarına sormak lazım, peki siz 6 milyarla geçinemezken işçiler 318 milyonla nasıl geçinecek, hiç düşündünüz mü? Recep efendinin işçi-emekçileri düşünmek gibi bir derdi olmadığını bugüne kadarki icraatlarından gördük. Onun düşündüğü asalak burjuva sınıfıdır. Efendileri kendine ne emrederse onu harfiyen yerine getirmek birinci görevidir. İMF ve Dünya Bankası'nın emirlerini yerine getirmek ise asli görevidir. Öylesine bir uşaklık içine girmiştir ki, 1 Temmuz itibari ile 549 milyon 630 bin lira olacak olan SSK alt sınır primini efendilerine yük olmasın diye, Mecliste geçirdiği tasarı ile düşürmüştür.

Devlet Bakanı Ali Babacan ise "asgari ücretteki bu %5'lik artış bütçe dengesini bozmayacağı gibi, bu artışın bütçeye hiçbir yükü yoktur" diyerek işçi-emekçilerle alay etmiştir. Babacan sanki ortada yapılan bir zam varmış gibi bunun bütçeye ek yük getirmeyeceğini söyleyebiliyor. Utanmazlığın, yüzsüzlüğün bu kadarına pes doğrusu. Yüzsüzlükte sınır tanımayanlardan biri de, Asgari Ücret Tespit Komisyonu Başkanı Cengiz Delibaş oldu. Delibaş, asgari ücretin 2004 enflasyon hedefinin 3.4 katı artırıldığını söyledi. İşçi-emekçileri açlığa mahkum eden bir ücret tespit ediyorlar. Utanmadan bir de bizimle dalga geçiyorlar.

İşçi-emekçilerin örgütsüzlüğü nedeniyle arsızca konuşma cesareti gösterenler sadece bunlarla sınırlı değil. Türkiye İşverenler Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) temsilcisi Nihat Yüksel ise inciler döktürdü. Artışın makroekonomik veriler açısından eksik kalmadığı inancında olan Yüksel, istikrar programını zorlamaması için %5'lik artışı kabul ettiğini belirtti. Asgari ücretin yaşam standardı sağlayıp sağlamayacağı yönündeki sorulara ise "Milli hasıladan ne düştüğüne bakmak lazım. Bu çalışmalar asgari olarak tanınan ücreti gösteriyor. Toplusözleşmelerle işletmelerde daha fazla ücretler veriliyor zaten" yanıtını verdi.

Toplusözleşmeden yararlanan işçi sayısı ne kadar ki, asalakların sözcüsü bunu söyleyebiliyor? İşçilerin kafalarını karıştırmaktan başka bir hedefi olmayan bu asalağın sözlerinde, işçi sınıfına duyulan kin ve nefret kendini gösteriyor.

Biz örgütsüz olduğumuz sürece bu asalaklar takımı bizim hakkımızda aldıkları kararları büyük bir arsızlıkla açıklama cesareti göstereceklerdir. Ortaçağ köleliğini bize reva görenlere karşı örgütlenmekten başka çaremiz yoktur. Onların bize dayattığı bu köleliği kabul etmeyelim. Bizim hakkımızda karar verme yetkisini onlara tanımayalım. Bu da ancak örgütlenmekle mümkündür.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Bir köle pazarından izlenimler...

Sabahın erken saatleri... İşçiler geçen her dakikada çoğalarak istasyona doğru yürüyorlar. Zamanın değişmez akışında "modern ülkemin", mega kentinde kurulu olan köle pazarına doğru. Tuzla-İçmeler tren istasyonuna işçilerin akını var. Her gün olduğu gibi istasyondaki büfelerin etrafı dolup taşıyor. Kimi servis bekliyor, kimi erken gelip arkadaşları ile birkaç laf etme derdinde. Kimi ise işsiz ve iş bulma umuduyla istasyona uğramış. Öyle ya memlekette emperyalizme bağımlı yürütülen programlar sonucunda, emeğin sömürülmesi çok daha açık hale gelmiş ve yasal normlara kavuşmuş. Yeniden köle pazarları kurulmuş, patronların daha fazla kâr hırsı uğruna işçilerin hakları gaspedilmiş.

Yaklaşık 15-20 bin işçinin çalıştığı Tuzla tersanelerinin çalışma sahası dizginsiz sömürünün en çıplak yaşandığı bir sahadır. Sigortasız, sağlıksız çalışma koşullarından esnek çalışmaya kadar her türlü sömürüye açık bir çalışma sahasıdır. İşçilerin örgütsüz oluşu, taşeronlaştırmanın alabildiğine yaygın olması, tersane patronlarına istedikleri gibi at koşturma fırsatı sunmaktadır. Milyonlarca doların döndüğü bir havza olan tersanelerde patronlar kârına kâr katarken, işçilerin yaşamı aldıkları sefalet ücreti ve ağır çalışma koşulları nedeniyle çekilmez hal almaktadır.

"Çağdaşlaşmaktan, ilerlemekten, gelişmekten" yana nutuk atanlar ya bu köle pazarından habersizdirler, ya da görüp müdahale etmeyecek kadar duyarsız ve sermayeden yanadırlar. Aslında bu köle pazarından habersiz olmaları imkansızdır. Zira bir tersanede işçiler örgütlenmek istese 5 dakikada kolluk kuvvetlerini göndererek işçilerin demokratik haklarını kullanmalarına izin vermiyorlar. Bu da aslında onların kime hizmet ettiklerini gösteriyor. Gelip tersane patronları ile toplantı yapan Tayyip efendinin tüm bunları bilmemesinin imkanı var mı? İşçilere dönük en ağır saldırılara imza atan AKP hükümetinden işçiler lehine müdahale yapması beklenemez. AKP hükümeti başa geldiği günden itibaren hayata geçirdiği yasalarla işçi ve emekçilere savaş ilan etmiştir.

Bu köle pazarında taşeronlar adeta bir koyun tüccarının sürüye dalıp seçim yapması gibi, işsizlerin arasına girerek istediklerini seçiyorlar. Yevmiye usulü çalıştırılan işçiyi, işi biter bitmez kapıya koyuveriyorlar.

Bu ağır çalışma koşullarına karşı koymanın örgütlülükten geçtiğini hemen hemen bütün işçiler biliyorlar. Bu sorunların da ancak birlik ve beraberlik içinde mücadele ederek aşılacağının farkındalar. Fakat feodal yapının taşeronlaşmada etkili olması, güçlü bir sendikal faaliyetin olmayışı bu örgütlülüğün doğuşunu geciktiren başlıca etkenlerdir. Bizler, kendi gücümüzün farkına varıp örgütlenmediğimiz sürece, köle pazarları günden güne çoğalacak ve yaşam bizim için cehennem azabından ibaret olacaktır.

Tuzla Tersanesi'nde çalışan bir işçi

Gücümüzü birleştirerek mücadele edersek kazanabiliriz!

Tuzla Tersaneleri, çalışma koşullarının en ağır olduğu, pervasızca sömürünün, iş cinayetlerinin ve sigortasız çalışmanın yaygın olduğu bir yerdir. Ben de sağlıksız ve iş güvencesiz, emniyetsiz, yarını belli olmayan, her an ölümle burun buruna yaşandığı, çalışma saatlerinin yasalara bile uygun olmadığı bir iş kolunda çalışmaktayım.

15 bin işçinin çalıştığı tersanelere, Anadolu'nun hemen her yerinden insanlar gelmektedir. Farklı kültürlerin birarada bulunduğu bir yerdir tersaneler. Örgütlü olan patronlar, işçileri nasıl daha çok çalıştırıp, daha az ücret veririz diye plan yapıyorlar. Biz işçilerse birbirimizden uzaklaşıyor ve yabancılaşıyoruz.

İşyerinde hiçbir şekilde iş güvencemiz yok, sigortamız da ödenmiyor, çok ağır koşullarda çalıştırılıyoruz. Bu koşullar altında yarına umutla bakamıyoruz. Ortalama bir gemiyi 2-3 trilyona yapıyor patron. Bir gemi 6-8 ayda bitiyor. Biz işçiler ise 15-35 milyon arası yevmiye alıyoruz. Az ücretle çok iş yapıyoruz. Bu sayede patron kârına kâr katarken, çalışma koşullarının ağırlığından dolayı ömrümüzden iki gün kısalıyor.

İşçi arkadaşlar,

Neden her ambulans sireni çaldığında hemen aklımıza iş kazası geliyor? Neden sigortasız çalışarak asalak patronların sağlığımızla oynamasına izin veriyoruz? Neden bir işe başlarken işin sağlamlığından kuşkulanıyor, ücretimizi alamama kaygısı taşıyoruz? Neden ücretlerimizi biz çalışırken başkaları belirliyor? Neden kaza ve ölüm korkusuyla yaşamayı kabul ediyoruz? Bunun nedeni bizleriz!

Bilindiği gibi tersanelerde her üç günde bir işçi arkadaş ya iş cinayetine kurban gidiyor, ya da sakat kalıyor. Bunun nedeni ise iş güvencemizin ve sağlıklı çalışma koşullarının olmamasıdır. İlkel aletlerle çalışmayı kabul ediyoruz ama kendimizi korumaya çalışmıyoruz. Demir yerine tahta iskele kullanılıyor. Kapalı yerlerde duman çekmeyen fanlarla çalışıyoruz. Hiçbir emniyetimiz yok. Yüksek yerlerde çalışan arkadaşlar emniyet kemersiz, çoğu yerde baretsiz çalışmak zorunda kalıyor. Radyasyon gazı ve ışınlardan korunmak için elbise verilmiyor. Uçlarında demir olmayan ayakkabıyla çalışıyoruz. Hiçbir iş yerinde bunlar temin edilmiyor bizlere. Asalak patronlar hayati önem taşıyan bu önlemleri yıllardan beri almıyor. Tam tersine para gidecek diye var olanı da gaspetmeye başladılar.

Biz işçiler böyle dağınık ve örgütsüz olduğumuz sürece hiçbir hakkımızı kazanamayız. Çünkü yanıbaşımızda yaşanan sorunlara duyarlı olmadığımız, birlikte hareket etmediğimiz için kaybeden biz oluyoruz. Eğer "birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için" demez ve örgütlenmezsek yarın bizleri daha ağır çalışma ve yaşama koşulları bekliyor olacak.

Bizler sorunlarımıza sahip çıkar, örgütlenip mücadele edersek bizi sömürenlerin bizim adımıza karar almalarına izin vermeyiz. Bunun için gücümüzü birleştirmeli, bizleri iliklerimize kadar sömüren patronlara karşı mücadele etmeliyiz. Çünkü kazanmanın başka yolu bulunmuyor.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Tuzla Tersanesi'nden bir işçi

Birleşik-Metal İş Genel Merkez Eğitim Sekreteri Celalettin Aykanat ile örgütlenme sorunları üzerine konuştuk...

"Örgütlülüğümüzü hedef alan saldırılara karşı mücadele edeceğiz!"

- İşçi sınıfına ihanette sınır tanımayan Türk Metal Sendikası, tüm metal işçilerini kendi çatısı altında toplayacağını iddia ediyor. Bu konuda neler düşünüyorsunuz?

Türk Metal ile Birleşik Metal-İş'in sendikal anlayışı birbirinden çok farklıdır. Türk Metal Sendikası'na baktığınız zaman örgütlülükle, sınıfla, mücadeleyle bir ilgisi yoktur. Varolan örgütlülüğü tamamen patronlara dayalı. Dolayısıyla işçi sınıfının değil, patronların çıkarlarını savunmaktadır. Türk Metal arkasındaki siyasi yapılanmayla beraber sınıfın mevcut örgütlülüğüne de saldırmaktadır.

Türk Metal şu ana kadar hiçbir yerde mücadele ederek örgütlenme yapmamıştır. Yetkili oldukları yerlere patronların icazetiyle, davetiyle girmişlerdir. Bu şekilde fabrikalara giden bir anlayış işçilerin ekonomik-demokratik haklarını ne kadar savunabilir? Ne kadar sendikal mücadeleyi yürütür çok tartışmalıdır.

Oysa Birleşik Metal-İş her zaman ilkeli bir sendikadır. Bizimki sınıftan yana tavır koyan, sınıfın çıkarlarını öne çıkaran bir sendikal anlayıştır. Bu yöndeki mücadelemiz devam edecektir. Bundan dolayı bize sadece Türk Metal Sendikası saldırmıyor. Bize sermaye sınıfının da saldırısı var. Bu saldırı özellikle son 5-6 aydır alabildiğine yoğunlaşmıştır. Bunun nedeni de bellidir.

- Herhalde Türk Metal Sendikası'nın gündeme getirdiği saldırı da sermayenin bu saldırısından bağımsız değil...

Hayır bağımsız değil. Sermayeyle beraber saldırıyorlar. Siz de söylüyorsunuz Türk Metal Sendikası bütün metal işçilerini kendi bünyesinde toplamaktan sözediyor. Bize göre bu bir ütopyadır. İşçilerin Türk Metal Sendikası'nı tercih etmeleri için bir neden yok. Zira sınıfa dönük hiçbir saldırı bu sendikanın gündemine bile girmemiştir. Oysa sınıfın örgütlülüğü önünde birçok engel var. Noter şartı, iş kolu barajı, sendikaya üye olan işçilerin kapı önünde konması vb. Tüm bunlar sendikal örgütlenmenin önünde ciddi bir engel teşkil ediyor. Türk Metal'in

Grammer işçileri

önemsemediği bu yasal ve fiili engeller bizim için çok önemlidir.

- Türk Metal'in aylardan beri Birleşik Metal-İş'in örgütlülüğünü hedef alan bir saldırısı var...

Evet. Bizim örgütlendiğimiz her yerde bir patron, iki Türk Metal olgusu vardır. Artı bunun dışında da başka güçlerle de, zaman zaman devletin güçleriyle de karşılaşmaktayız.

Çolakloğlu'ndaki saldırıda kapıyı devletin güvenlik güçleri tuttu ve örgütlü olan bir sendikanın yöneticilerini içeriye almadı. İçerde kimler vardı? Türk Metal Sendikası, noter ve sendikanın silahlı-külahlı adamları, MHP'liler. Kapıda ise polis. Şimdi o zaman burada üç tane güç yanyana gelmiş vaziyette.

Grammer'de de aynı şekilde önümüze çıktılar. Dört aylık bir mücadeleden, çalışmadan sonra Grammer'i örgütledik. Yine aynı şekilde işveren Türk Metal'i oraya davet etti. Türk Metal'in bir günlük çalışması bile yoktu. İşverenin baskısı ve yardımıyla orada da işçileri üye yaptı. Başta üye yaptıkları insanlar daha çok beyaz yakalılardı, yani işçiler dışındaki personel. Hatta mühendisleri, müdürleri bile üye yaptılar. Onun dışında içerideki işçiler üye olmadığından dolayı çevre köylerde camilerden anons yaparak sırf bizim oradaki yetkimizi düşürmek için köylerden adam topladılar. Yani bu tür entrikalarla bizim oradaki yetkimizi,

örgütlülüğümüzü kırmaya çalıştılar. Ama şu ana kadar başaramadılar.

- Grammer'de yetki şu anda Birleşik Metal-İş'te mi?

Hayır. Şu anda tespit Türk Metal'e çıktı. Ama orada muvazaalı bir durum var. İş başı yaptığı tarihten önce sendikaya üye yapılan işçiler var. Bundan dolayı dava açtık. İşverene geri adım attırıldı. Atılan arkadaşların beş tanesi hariç hepsi işbaşı yaptı. Beş arkadaş için de işe iade davası açtık.

- Erkunt'ta...

Erkunt'ta da aynısı oldu. Beş-altı aydır Erkunt'ta da örgütlenme çalışmamız vardı. 400'e yakın üye yaptık. Erkunt işvereni aynı zamanda MESS'in kurucularından biridir. Mümin Erkunt. O da Türk Metal Sendikası'nı çağırdı. Oysa 1998'de Türk Metal Sendikası'nı kapıya koyan yine aynı işverendir. Grammer'de de daha önce Türk Metal vardı. Orada işverenlerle sendikacılık anlayışına yakışmayan bir takım çirkin ilişkilerden dolayı Grammer patronu Türk Metal'i kapıya koyuyor.

Erkunt'ta bizim örgütlülüğümüzü kırmak için Çolakloğlu'nda ne yaptılarsa aynısını yaptılar. Noteri fabrikaya getirerek işçileri zorla, tehditle Birleşik Metal'den istifa ettirip Türk Metal'e üye yaptılar. İşçilere ya kapı, ya da Türk Metal dayatıldı. Sonuçta yapmış olduğumuz tüm üyeleri istifa ettirdiler. Erkunt'taki çalışmamızı şu anda askıya almış durumdayız. Ama herşey bitmiş değil. Mücadelemiz devam edecek. Çolakoğlu'nda da devam edecek. Orada da yasadışı işler yapılmıştır. Biz dava açtık. Göreceksiniz süreç bizden yana sonuçlanacaktır.

- Diyelim mahkeme sizin beklediğiniz gibi sonuçlandı. Bu sorunu çözecek mi?

Şu anda çözmeyebilir ama biz inanıyoruz ki, oradaki işçilerin yüzde doksanı Birleşik Metal-İş'ten yanadır. Ama oradaki baskılardan dolayı bu işçiler açık açık kendilerini ifade edemiyorlar. Çünkü baskı altındalar. Biliyorsunuz Türkiye'de yaygın bir işsizlik var. Patron "kırk katır mı, kırk satır mı" diyor. Yani "iş mi, sendika mı" dediği zaman insanlar tabii ki işini tercih ediyorlar. Ama bu işçiden işçiye değişir. Politik kimliği olan, sınıfsal anlamda yetişmiş, sınıfı kavrayan bir işçi bu tür saldırılarda asla ödün vermez.

Fakat Birleşik Metal-İş'in bu fabrikada 20 yıllık bir örgütlülüğü vardı. Biz Türk Metal'i burada geçici görüyoruz. İnanıyoruz ki, bir gün gelecek işçiler bir patlama yaşayacak. Zaten önümüzdeki süreçte pratikte işçiler orada değişimi görecekler. O üç tane temsilcinin diğer sendikayı neden getirdiğini görecekler. Zaten bugünlerde yavaş yavaş paylaşım, parselleme de başlamıştır. Temsilcilere artık orada taşeronluk vermeye başlamışlar. Biz oradayken işçilerin tamamı sendikalıydı. Ama artık bu ortadan kalkacak. Kısımlara bölüp, taşeronlara verecekler. Fabrikaya taşeronun girmesinin ne anlama geldiği açıktır. Bu değişimleri işçiler görecek. İnanıyoruz ki, işçiler o zaman patlamasını ve çıkışını gösterecekler.

- Yani bu bir temenni...

Tabii temenni de, ama biz biliyoruz ki, bu insanlar ileriki süreçte bu çıkışı yapacaklar.

- Görüyoruz ki bu saldırının geniş boyutları var. Türk Metal, MESS ve devlet güçleri hep beraber saldırıyorlar. Bu saldırının boyutu nereye kadar devam edebilir?

Şu anda bu saldırı genişler mi, nereye varır benim böyle bir tahminde bulunmam çok da doğru olmaz. Şu bir gerçek ki, bunlar fırsatını ve yanlarında bu tür güçleri buldukları sürece bu saldırılarına bir biçimde devam eder.

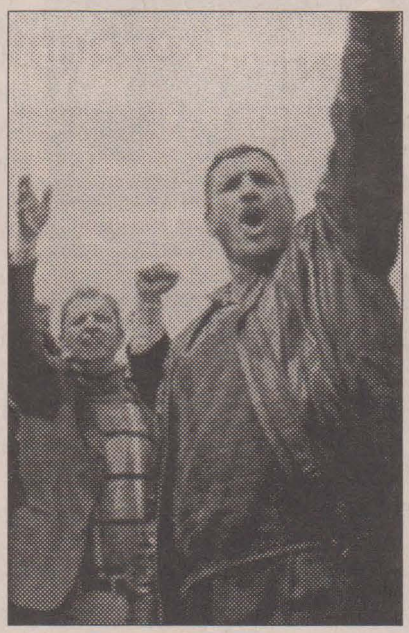
- Şu açık ki kapsamlı bir saldırı var. Bu saldırıyı karşılayabilmek için ne yapmak gerekir? Nasıl bir mücadele tarzı izlenmelidir?

Tabii bunlarla gücümüz oranında mücadele edeceğiz, etmek zorundayız. Tabii burada iç örgütlülüğümüzü de bir biçimiyle eğitmek mümkün. Ayrıca dinamik hale getirmek gerek. Bu alanları Türk Metal'e terketmek gibi bir durum sözkonusu olamaz.

- Türk Metal çetesinin pervasız bir saldırısı var. Bu saldırı sadece Çolakoğlu, Grammer ve Erkunt işçileriyle sınırlı değil, işçi sınıfı ve ondan yana tüm güçleri de ilgilendiriyor...

Elbette. Örgütlülüğümüzü hedef alan bu saldırıya karşı mücadele ederken işçi sınıfının örgütlü kesimlerini, sınıftan yana, sınıfın davasını savunan tüm dostları yanımızda görmek isteriz.

Birleşik Metal-İş'in öncü işçileri görev başına!

Türk Metal'in adı işçi sınıfına ihanetle özdeştir. Bu ihanetin diğer yüzünde ise, sermaye sınıfına sınırsız uşaklık vardır. Türk Metal bu uğursuz rolü, kurulduğu günden beri kesintisiz bir şekilde oynamaktadır.

Bu sendikaya üye olan, ya da zorla üye yapılan işçiler de bu ihanetin farkındadır elbette. Nitekim 1998 yılı toplu iş sözleşmeleri (TİS) döneminde metal işçileri, bu satılmışlar çetesine karşı ayaklandılar. Patronlarla kolkola girerek işçileri sırtından hançerleyen Türk Metal'e karşı Renault, Tofaş, Packard, Türk Traktör ve diğer büyük fabrikalarda işçilerin öfkesi patlamış, onbinlerce işçi üretimi durdurarak direnişe geçmişti.

Yıllardır işçileri satan Türk Metal, işçilerin bu çıkışıyla unutamayacağı bir sarsıntı geçirdi. Zira şalteri indirerek direnişe geçen binlerce işçi birkaç gün protestolarını sürdürmüşlerdi. Ancak Birleşik Metal-İş'in gerektiği gibi işçilere sahip çıkmaması ve kısa süre sonra Türk Metal ile aynı sözleşmeye imza atmasından dolayı, işçilerin bu önemli çıkışı daha ileri bir noktaya sıçrayamadan kırılmıştı.

Kontra sendika Türk Metal, sadece yetkili olduğu fabrikalardaki işçilere ihanet etmekle kalmıyor. Sermaye uşaklığını daha da derinleştirerek işçi sınıfının örgütlülüğünü hedef alan bir saldırı başlatmış durumda. Metal sektöründe kendisi dışında sendika bırakmayacağını açıklayan Türk Metal'in başındaki mafya takımı, bu sözleri boş yere sarfetmediklerini göstermiş bulunuyorlar. Milyonlarca örgütsüz metal işçisiyle ilgilenmeyen bu çete, Birleşik Metal-İş'in yıllardan beri örgütlü olduğu (Çolakoğlu) ya da aylar süren çabalar sonucu örgütlemeye çalıştığı (Grammer, Erkunt) fabrikalara saldırmıştır.

Türk Metal çetesi, adı geçen fabrikalarda zorbalıkla işçileri Birleşik Metal-İş'ten istifa ettirmiştir. Her üç işletmede de patronlar, noter, devletin kolluk kuvvetleri ve sivil faşistlerle elele veren Türk Metal çetesi, bu kirli amacına şimdilik ulaşmıştır.

Sermaye, Türk Metal, kolluk kuvvetleri, sivil faşistler ve noterin dört koldan başlattığı bu saldırı furyası, bir tesadüf değildir. Bu organize bir saldırıdır. Türk Metal mafyasının fütursuzluğunu da böyle anlamak gerekiyor.

Birleşik Metal-İş elbette dört koldan gelen saldırıya karşı durmaya çalıştı. Özellikle Grammer'de ısrarlı bir çaba ortaya kondu. Ancak her üç fabrikada ortaya çıkan sonuç, bu mücadele tarzının saldırıları püskürtmeye yetmediğini de göstermiştir. Birleşik Metal-İş yönetiminin sınıf sendikacılığı yapma iddiası ile mücadelede gösterdikleri tutukluk üzerinde durulmalıdır. Örneğin Çolakoğlu işletmesinin bulunduğu Gebze'de, Birleşik Metal-İş'in nispeten yaygın bir örgütlülüğü var. Buna rağmen Türk Metal şahsında gündeme gelen saldırıya karşı yazık ki, bu gücünü harekete geçirememiştir. Oysa sermaye cephesi kendi yasalarını dahi hiçe sayarak, tüm gücüyle pervasızca saldırıyor.

Hedefine ulaşabildiği sürece Türk Metal çetesinin yeni saldırıları gündeme getireceğinden kuşku duyulmamalıdır. Görüldüğü kadarıyla Birleşik Metal-İş'i 50-100 kişilik işletmelere hapsetme çabası var. Oysa sınıf sendikacılığının hakkını verebilmek, sınıf mücadelesinde söz sahibi olabilmek için ülke ekonomisinde ağırlığı olan işletmelerde de örgütlü olmak şarttır. O halde bu saldırıyı boşa düşürecek ciddiyette bir mücadeleye hazırlanmak gibi yakıcı bir görev bizi bekliyor. Bu da hukuksal süreçleri beklemek ya da saldırıları oturup izlemekle başarılacak bir şey değil.

Unutmamak gerekir ki metal işçileri, Türk Metal çetesinin saldırısını püskürtebilecek güce fazlasıyla sahipler. Tek sorun bu gücü mücadele alanlarına çekecek meşru-militan bir örgütlenme ve mücadele kararlılığıdır.

Türk Metal çetesinin üç büyük işletmede de hedefine ulaşması, Birleşik Metal-İş'in mücadelenin hakkını veremediğini gösteriyor. Yine de bu saldırıyı püskürtme sorumluluğu esas olarak Birleşik Metal-İş Sendikası'na aittir. Fakat bu durum, öncü-bilinçli işçilere düşen görevi zerre kadar azaltmaz. Tam tersine, sendikanın böyle bir adım atabilmesi, ancak öncü işçiler üstlerine düşen görevi yerine getirdikleri zaman mümkün olacaktır.

Kazanılmış haklarımıza yeni saldırılar geliyor!

DB (Dünya Bankası) Türkiye'deki emeklilik sistemi ile ilgili raporunu geçen ay açıkladı. İşçi-emekçi düşmanlığı tescilli olan bu kurumun açıklamış olduğu rapor ve sunduğu çözüm önerileri, saldırıların boyutunu ortaya koyuyor. Emperyalist tekellerin kurmuş olduğu DB, tüm dünyada sermaye sınıfının çıkarları için çalışır. Bu soygun çetesinin hedefi; işçi-emekçilerin 150 yıllık mücadelesinin ürünü olan kazanımlarını yoketmektir. Emperyalist bir kurumdan başka bir şey beklemek zaten hayal olurdu.

AKP hükümeti, İMF-DB tarafından önceden hazırlanmış olan saldırı programını, Kasım veya Aralık ayında hayata geçireceğini duyurdu. Bu saldırının adına "ikinci kuşak güvenlik reformu" deniyor. Mezarda emekliliğin dahi hayal olduğu bu saldırıların işçi-emekçiler için anlamı açıktır.

Yıllardır emeklilik fonunda biriken paraları, sermaye sınıfına peşkeş çeken hükümetler, bunun yükünü bir kez daha işçilere ödetmenin yollarını aramaktalar. Emeklilik fonu 10 yıldır hazine faizi ile değerlendirilmiş olsa idi 345.2 katrilyon liraya ulaşacaktı. Oysa bugün 2004 yılı açığının milli gelirin 4.5'ine ulaşacağı belirtiliyor. Peki hükümetler özel bankalardan yüksek faizle para alırken, kamunun bu parası ne yapılmıştır? Firmaların prim borçları kaç defa affa uğramıştır? Arpalık gibi kullanılan bu kurumlardan kimler haksız kazanç elde etmiştir? Neden bugün katrilyonluk bir birikime sahip olması gerekirken, batak halini almıştır?

Sorular daha da çoğaltılabilir. Bu sorulara İMF ve DB'nin vereceği bir cevap yoktur. Çünkü onlar bu peşkeş operasyonunun başıdır. Yıllardır bu ülkede onların direktifleri uygulanmaktadır. Onlar ve işbirlikçileri sermaye sınıfının çıkarları için, işçilerin haklarını gaspetmenin yollarını arıyorlar. Bugün işçi-emekçilerin örgütsüz oluşundan dolayıdır ki, kölelik yasası da dahil tüm çalışma yasalarını değiştirme gücünü kendilerinde bulmaktadırlar. Sözkonusu işçi-emekçilere dönük saldırılar olduğunda, hükümetlerin uygulamaları süreklilik kazanmaktadır. Yeni gelen sermaye uşağı hükümetlerin arsızlığı, bir öncekini aratmaktadır.

İşçi-emekçi kardeşler!

Şu çok açıktır ki, bu işbirlikçiler mezarda emekli olmamıza dahi razı değillerdir. Yeni yasalarla sağlık ve eğitimin özelleştirilmesinin önünü de açmış, ilk uygulamalarına başlamışlardır. Bizlerse ya örgütsüz olduğumuz için ya da sendikaların başına çöreklenmiş işbirlikçiler yüzünden hareket edemiyoruz.

Ancak şunu unutmamalıyız ki, işçiler tüm haklarını mücadele ile kazanmış ve mücadele ile koruyup geliştirebilmiştir. Bugün de önümüzde duran görev mücadele etmektir. Örgütlü-örgütsüz tüm işçileri tabanda birleştirerek, işçi düşmanlarına karşı mücadele etmek zorundayız. Öncü, bilinçli işçilerin omuzlarındaki sorumluluk her geçen gün ağırlaşmaktadır. Ama şanlı 15-16 Haziranlar'ı yaratanlar bunun da üstesinde gelecektir. Yeter ki bağımsız taban örgütlerimizi oluşturalım, tabanda birleşelim!

Saldırıya ve ihanete uğrayan Castleblair işçilerinden işçilere ve emekçilere, tüm ilerici güçlere ve kurumlara çağrı...

Herkesi duyarlılığa ve haklı mücadelemize destek sunmaya çağırıyoruz!

Bizler, Castleblair işçileriyiz. Sendikada örgütlendiğimiz için, haklarımıza sahip çıktığımız için aylarca patronun baskılarına maruz kaldık. Sonunda da işten atıldık.

İşveren sendikada örgütlendiğimizi bilmesine rağmen, bizim birlik ve dayanışmamızdan çekindiği için sesini çıkartmadı. Fakat çalışma koşullarını ağırlaştırdı, üzerimizdeki baskıları günden güne arttırdı. Performansa göre ücret sistemi dayatıldı. Sudan gerekçelerle birçok arkadaşımız hakkında tutanak tutuldu, atma tehdidiyle işçiler sindirilmek istendi. "Nasılsa sendikalı oldunuz, zaten toplusözleşme imzalanacak" denilerek hakkımız olduğu halde Ocak ayında ücretlere zam yapılmayarak işçiler çok zor koşullarda yaşamaya mahkum edildi. Bütün bunlara karşı dayandık, sabrettik. İşveren bundan 10 gün kadar önce de sistemli bir şekilde işçi atmaya başladı. 9 arkadaşımız işten çıkartıldı. Bir hafta ara verilen işten atmalar önceki gün yeniden başladı ve 20 kadar işçi kapının önüne konuldu.

İşçiler olarak elbette bunlara sessiz kalmadık. Yeri geldiğinde tepkimizi ortaya koymaktan kaçınmadık. Ama bizler sendikalıydık. Haklarımızı ve çıkarlarımızı işveren karşısında savunma konusunda sendikanın da yapması gereken şeyler vardı. Sendikamızı saldırılar

konusunda defalarca uyardık. Sendikacıları işçiye sahip çıkmaya, harekete geçirmeye çağırdık. Ancak bizim sesimizi sağır sultan duydu, sendikacılar duymadı. Sendikanın saldırılarla ilgili söylediği şey, "yaparız, ederiz" demenin ötesine geçmedi. Bir şeyler yapmak gerekir diyerek kapılarını çaldığımızda bize hep aynı şeyi söylediler. "Hele bir toplu sözleşme imzalansın, ondan sonra bakarız" dediler. Her defasında bizi yüzüstü bıraktılar. Son iki haftadır

yaptıklarıyla ise sessiz kalmanın ötesine geçtiler, doğrudan doğruya patronun uşaklığına soyundular. İşçilerin mücadelesini destekleyecekleri yerde onlara ihanet ettiler, eylemliliğin bitmesi için gece gündüz çalıştılar. Bugünkü manzaranın ortaya çıkmasının sorumluluğuna ortak oldular.

Yaşadıklarımız bu ülkedeki bütün işçilerin ortak sorunlarıdır. Sermayenin köleleştirme saldırısı bütün işçileri hedefliyor. Kölelik yasasını uygulamak isteyen patronlar bütün fabrikalarda şu ya da bu şekilde işçilere saldırıyorlar, hakları tırpanlıyorlar, çalışma koşullarını kötüleştiriyorlar. Keyfi gerekçelerle yüzbinlerce işçiyi işten atıyorlar. Sermayenin saldırıları gibi sendikal ihanet de sadece bizim sorunumuz değil. İşçilerin çıkarlarını savunması gereken sendikalar ne acıdır ki bugün bir ihanet bataklığı içinde debeleniyor, sendikaların tepesindekiler işçilerden çok patronlara hizmet ediyor.

İşveren bizim haklı ve meşru mücadelemizi karalamaya, durumu olduğundan farklı göstermeye çalışıyor. Ancak bizim ne istediğimiz ortadadır ve onlar da bunu çok iyi bilmektedir. Bir kez daha ilan ediyoruz. İşten atılan Castleblair işçileri olarak, keyfi işten atmaların derhal durdurulmasını, işten atılanların hak kaybı olmadan geri alınmasını, toplu sözleşmenin işçilerin çıkar ve taleplerine uygun olarak bir an önce imzalanmasını, işyerindeki baskıların son bulmasını istiyoruz.

Haklarımızı çiğnemeye, onurumuzu ayaklar altına almaya dönük bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacağız. Bugünden itibaren fabrikamızın önündeyiz ve haklarımızı elde edene kadar da direnişimizi sürdüreceğiz. Sendikanın işbirlikçi tutumuna rağmen mücadelemizi sürdürmeye kararlıyız. Fakat bu mücadelenin başarıya ulaşması için bizim yapacaklarımızın kendi başına yeterli olmayacağının da bilincindeyiz.

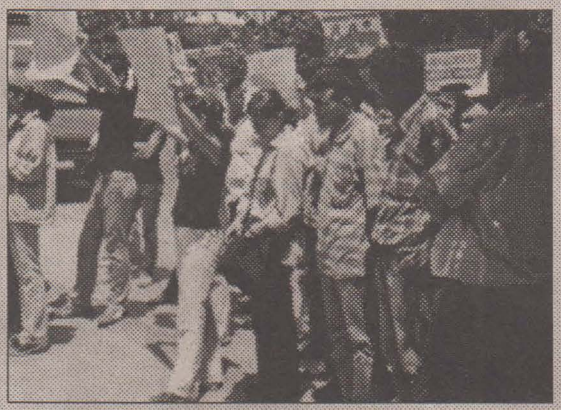
Bu nedenle sermayenin saldırılarına ve sendikal ihanete karşı sınıfın çıkarlarını sahiplenenleri, başta DİSK üyeleri olmak üzere işçi ve emekçileri, ilerici sendikacıları Castleblair'de yaşananlara karşı duyarlı olmaya, mücadelemize destek sunmaya çağırıyoruz.

1 Temmuz 2004

İşten atılan Castleblair İşçileri

Yol gösteren direniş...

Castleblair işçileri direnişte

Castleblair işçileri kölelik yasasının ardından düşük ücret ve performans uygulamasıyla karşı karşıya kaldı. Örgütsüz bir fabrikada iş yasasının yeni hükümlerini uygulayabileceğini zanneden patron, çok geçmeden ciddi bir yanılgıya düştüğünü anladı. İşçiler ise saldırılara karşı direnişe geçtiler. Patron işçilerin kararlı tutumu karşısında geri adım atmak zorunda kaldı. işçiler bu kazanımın sürekliliğini sağlamak için sendikal örgütlenme çalışması başlattılar. DİSK-Tekstil Sendikası'na yetki bizzat öncü işçiler tarafından hazır olarak sunuldu. Bundan sonra patronun her saldırı hamlesi işçilerin direnişiyle karşılandı ve bu tümüyle sendikacılara rağmen oldu.

Son olarak Haziran'da 9 işçinin atılmasıyla başlayan süreçte, işçiler arkadaşlarının işe dönmesi için toplu olarak eyleme geçtiler. Böyle bir anda işçiden yana olması gerek sendika ağaları tam tersini yaptılar. İşçilerden eylemin derhal bitirilmesini istediler. Eylemi kırmayı ancak DİSK Başkanı Süleyman Çelebi'nin temsilciler üzerinde baskı kurmasıyla başarabildiler. Yani işçilerin direnme iradesi ve birliği bizzat sendikacıların çok özel uğraşları sonucu kırılabildi.

Direnişin sendika ağaları eliyle kırılmasından sonra öncü işçiler işten atıldı. Oysa bu işçiler örgütlenme çalışmasının yükünü baştan beri taşıyan öncülerdi. Atılan işçilerin bir kısmı fabrika önünde direnişe geçtiler. Buna rağmen sendika yetkilileri bir defa bile fabrikaya uğramadılar. Öncülerin işten atılmasının ertesi günü satış sözleşmesini imzaladılar ve ortadan yokoldular. Esenyurt'ta bulunan sendika bölge temsilciliğini direniş başladığından beri kapalı tutuyorlar.

Bu örneğin de gösterdiği gibi öncü işçilerin çabası ve emeği ile başarılan sendikal örgütlülüğe, sendika ağaları gelip konuyor. Ama bu sendikal zihniyet, patronlarla elele veriyor, öncü işçileri kapının önüne koymak için listeler hazırlıyor.

Direnişi seçen Castleblair işçileri hem patronun saldırısına, hem de işçisine sahip çıkmayan sendikal anlayışa karşı mücadele ediyorlar. Bu direniş, işçinin sınıf bilincinden, mücadele azminden, birliğini sağlayan iradesinden korkan anlayışla da hesaplaşıyor. İşçilerin kendi iç örgütlülükleri yoksa, bu tür saldırı ve ayak oyunlarını boşa düşürmek pek olası değil. Bir kez daha görüldü ki, örgütlülüğü ayakta tutmak için hem patrona hem de sendikal bürokrasiye karşı durabilecek bir iç örgütlülük şarttır.

Castleblair işçileri sermaye saldırılarına ve yozlaşmış sendikal anlayışa karşı direnmenin mümkün olduğunu gösterdiler. Castleblair işçisi bu konudaki kararlılığı ile çürümüş sendikal anlayışlara karşı mücadelenin yolunu açmıştır. Bu önemli bir başlangıçtır. Artık işçilere ihanet etmek eskisi kadar kolay olmayacaktır.

Castleblair işçileri yol açıcı, yön gösterici direnişçi kimliğiyle anlamlı bir deneyim sağlıyor. Bu deneyimden yararlanacağız, iç örgütlü üğümüzü pekiştirerek patronlara ve sendika bürokrasisine karşı sınıf mevzilerine dönüştüreceğiz. Bu da işçi sınıfı için önemli bir kazanım olacaktır.

Kamu Emekçileri Bülteni Özel Sayı: 128 ● Fiyatı: 250 000 TL ● Temmuz 2004 ● **Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.:** Gülcan CEYRAN ● EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. ● Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/**İstanbul** ● Tel/Fax: 0 (212) 534 32 39 ● **Baskı:** Özdemir Matbaacılık / İST